

חמידאת ואח' _____

ע"י ב"כ עוה"ד סיגי בן ארי

ה ע ו ת ר י ם

טל': 02-6283555 ; פקסי: 02-6276317

נ ג ד

מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית ואח'

על ידי פרקליטות המדינה,

משרד המשפטים ירושלים

ה מ ש י ב י ם

טל': 02-6466590 ; פקסי: 02-6467011

תגובה מקדמית מטעם המשיבים

1. בהתאם להחלטת כב' השופטות חיות מיום 17.4.08, מתכבדים המשיבים להגיש תגובה מקדמית מטעמם לעתירה.
2. עניינה של העתירה בבקשת העותרים מבית המשפט הנכבד, כי יאפשר את מעברם של עותרים 1-3 מרצועת עזה לאיו"ש כדי לאפשר השתתפותם בטקס הכלולות של העותרת 1 עם העותר 4, שאמור להיערך בכפר צוריק שבאזור יהודה ושומרון, ביום 15.5.08, וזאת על ידי הנפקת היתרי כניסה לישראל.
3. יחד עם זאת, ועל-אף שהעותרים אינם מציינים זאת מפורשות בעתירתם, הסעד המפורש המבוקש על-ידי העותרים בפתיח לעתירה, דהיינו היתרי הכניסה לישראל, איננו הסעד הבלעדי -- ואף לא העיקרי -- שמבקשים העותרים להשיג, הלכה למעשה. ודוק: הקורא את העתירה בעיון מגלה כי אמנם המשיבים מתבקשים לאפשר לכלה ולשני הוריה (העותרים 1-3) לעבור דרך ישראל לשם השתתפות בטקס, אך רק לגבי שני הורי הכלה (העותרים 2 ו-3) מתבקשת הסדרת מעברם בחזרה לרצועה עם תום הטקס. העותרים אינם מבקשים לאפשר חזרתה של הכלה לרצועת עזה עם תום הטקס.

מבאן, שמאחורי הסעד המוצהר המתבקש בעתירה – הבקשה להשתתף בטקס הכלולות – מסתתרת כוונה מרכזית נוספת של העותרים, שאיננה מצוינת מפורשות בבקשת העותרים לצו על-תנאי כניסוחה ברישא לעתירה: עתירה זו נועדה גם, למעשה, לאפשר לכלה להעתיק – העתקת קבע – את מקום מגוריה מרצועת עזה לאיו"ש.

4. על כוונה זו ניתן ללמוד גם מטעוניהם של העותרים בדבר הזכות לחיי משפחה, והזכות לבחירת מקום מגורים, המפורטים בסעיפים 28-45 לעתירתם, וזאת על אף שכאמור, נמנעו העותרים מלבקש בפועל את הסעדים המעשיים הנדרשים לשם מימוש בקשה זו.

5. **המשיבים יבקשו להדגיש, לעניינו של הסעד המבוקש בעתירה, כי לפני משורת הדין, יסבימו להסדרת מעברם של העותרים 1-3 דרך ישראל לצורך השתתפותם בטקס הכלולות, אך זאת תוך התחייבות מצדם, כולל מצדה של העותרת 1, לשוב לרצועה עם תום הטקס, ובכפוף להפקדת ערובה בסך 20,000 ש"ח לשם הבטחת חזרתם של העותרים 1-3 לרצועה.**

6. כפי שיפורט להלן, המשיבים יבקשו מבית המשפט הנכבד, כי יורה על דחייתה של העתירה על-הסף, הן עקב כך שהיא לוקה בחוסר ניקיון כפיים, הן בשל כך שהסעד המבוקש בעתירה, כפי שהוא מנוסח ברישא של העתירה, אינו הסעד המלא המתבקש למעשה בעתירה, והן בשל כך שהסעד המבוקש בעתירה, כפי שהוא מנוסח ברישא של העתירה, איננו אקטואלי עוד, לאור הסכמת המשיבים לאפשר לעותרים להיכנס לישראל לשם השתתפות בטקס הכלולות, ובלבד שישובו לרצועת עזה עם תום הטקס.

עמדת המשיבים תוצג להלן.

דחיית העתירה עקב אי-ניקיון כפיים ואי-מיצוי הליכים מצד העותרים

7. נבהיר, כי המשיבים, כמובן, אינם כופרים בזכותם של העותרים לבקש מהמשיבים, ובמידת הצורך גם מבית המשפט הנכבד לאפשר לעותרת להעתיק את מקום מגוריה מרצועת עזה לאיו"ש. אכן, קיימת מחלוקת משפטית בין המשיבים לבין העותרים בשאלת המסגרת המשפטית החלה על העתקת מקום מגורים מעזה לאיו"ש. כל שמצופה מהעותרים הוא, כי יאמרו במפורש – הן בפנייתם למשיבים והן במסגרת העתירה לבית המשפט הנכבד – כי למעשה סעד מרכזי ביותר אותו הם מבקשים להשיג באמצעות העתירה הוא התרת שהייתה הקבועה של העותרת 1 באיו"ש.

העותרים לא עשו זאת, והסעד המבוקש בעתירה מתייחס למעבר לצורך השתתפות בטקס, ותו לא. כך מנוסחת בקשת העותרים למתן צו על-תנאי. בנסיבות אלה, העתירה לוקה בחוסר תום לב ודינה להידחות על-הסף. ככל שהעותרים מעוניינים בכך שהמשיבים יאפשרו לעותרת 1, תושבת עזה, לעבור להתגורר דרך קבע באיו"ש, יואילו ויציינו זאת במפורש בפנייה מסודרת למשיבים, באמצעות הצד הפלסטיני, ובעתירה לבג"ץ, ככל שיהא בכך צורך. כל עוד לא עשו זאת העותרים לוקה עתירתם הן באי-מיצוי הליכים (שהרי לא ציינו במפורש בפנייתם למשיבים כי ארות מבקשותיהם היא התרת שהייתה הקבועה של העותרת באיו"ש), והן בחוסר ניקיון כפיים (שכן, כאמור, העתירה איננה מציגה בפני בית המשפט הנכבד את כלל הסעדים המבוקשים, כהווייתם).

נעיר לעניין זה, כי במקרים הומניטאריים חריגים, ובהתאם לפניה מהצד הפלסטיני, רשאי המפקד הצבאי לאשר העתקת מקום מגוריו של תושב פלסטיני מעזה לאיו"ש, חרף עמדתה העקרונית של מדינת ישראל בסוגיה זו, כפי שתובא להלן. דא עקא, מהפרקליטות הצבאית נמסר כי לא הועברה מהצד הפלסטיני כל בקשה מטעם העותרים להעתקת מקום מגורים – אף לא מטעמים מיוחדים. אף משכך לוקה העתירה באי-מיצוי הליכים בכל הנוגע לכוונתה של העותרת 1 – כוונה שכאמור לא מובעת באופן מפורש בעתירה – להעתיק מגוריה לאיו"ש.

8. בשולי הדברים נציין, כי עתירה זו לוקה באי מיצוי הליכים אף ביחס לסעד המפורש המוצהר בה, וזאת על אף האמור בטיעוני העותרים. העותרים טוענים בעתירתם, כי משפנו לוועדה האזרחית על מנת לברר מדוע מתעכבת בקשתם לתאם מול הצד הישראלי את מעברה של העותרת 1, נענו כי **הוועדה האזרחית כלל לא פנתה לצד הישראלי בעניינה של העותרת**, כיוון שלטענת הוועדה, הצד הישראלי חדל לקבל מן הוועדה בקשות, אלא אם מדובר במקרים של פטירה. עם זאת, מהפרקליטות הצבאית נמסר, כי גורמי מתייק ארז, המוסמכים ליתן היתרי כניסה מרצועת עזה לישראל, ממשיכים לבחון כל בקשה המועברת אליהם מטעם הוועדה האזרחית הפלסטינית, וכי מעולם לא מסרו לוועדה האזרחית על הפסקת הטיפול בפניותיה.

משלא נעשתה בעניינם של העותרים פנייה לצד הישראלי, מטעם הגורמים המוסמכים לכך בצד הפלסטיני, הרי שהעתירה לוקה באי מיצוי הליכים. למעשה, בעל דברם של העותרים כלל אינם המשיבים כי אם הוועדה האזרחית הפלסטינית. לעניין זה, אין חשיבות לכך שהעותרים פנו באופן עצמאי לצד הישראלי בבקשה לקבל היתר כניסה לישראל, שכן כאמור, הגורם המוסמך לפנות בעניין זה הינה הוועדה האזרחית הפלסטינית, וכך אף נענו העותרים על ידי המשיבים.

דחיית הסעד "המפורש" המבוקש בעתירה על-הסף עקב היותו בלתי אקטואלי

9. על אף האמור, המשיבים, כאמור, אינם מתנגדים לאפשר לעותרים 1-3 להיכנס לאיו"ש דרך ישראל, **לפנים משורת הדין**, ובלבד שיתחייבו לשוב לרצועת עזה עם תום טקס הכלולות, ובכפוף להפקדת ערובה בסך 20,000 ש"ח מטעמים לשם הבטחת חזרתם לרצועת עזה.

משכך, דינו של הסעד המבוקש בעתירה להידחות על-הסף משום שהוא איננו אקטואלי.

דחיית הבקשה לאישור העתקת מקום מגוריה של העותרת

10. הרבה למעלה מן הצורך, נציין, כי אם יבחר בית המשפט הנכבד לדון בבקשתה של העותרת 1 להעתיק מקום מגוריה ולהתגורר דרך קבע באיו"ש, וזאת חרף העובדה

שהעותרת לא העלתה בקשתה זו במפורש בפני המשיבים ובפני בית המשפט הנכבד, וחרף עמדת המשיבים המבקשים דחייתה של העתירה על-הסף, הרי שגם לגופו של עניין דין בקשה זו להידחות.

11. עם כניסת צה"ל לאזור יהודה והשומרון ולאזור חבל עזה, בשנת 1967, הוכרזו שטחים אלה כשטחים סגורים, אשר הכניסה אליהם והיציאה מהם טעונות היתר מאת מפקד כוחות צה"ל באזור, וזאת על פי צו בדבר סגירת האזור (אזור חבל עזה) (מס' 144), התשכ"ח – 1968, וצו בדבר שטחים סגורים (אזור הגדה המערבית) (מס' 34), תשכ"ז – 1967.
12. לאחר הכרזת שטחי עזה ואיו"ש כשטחים סגורים ניתן לתושבי עזה, שהחזיקו היתר ליציאה מאזח"ע, היתר כניסה כללי לאיו"ש, וזאת מכוח היתר כניסה כללי (תושבי אזורים מוחזקים) (מס' 5) (יהודה והשומרון), תשל"ב – 1972. במקביל הוצא היתר יציאה כללי מאזח"ע המתיר לתושבי אזח"ע לצאת את אזח"ע בכפוף לתנאים מסוימים (היתר יציאה כללי (רצועת עזה) (מס' 2), תשל"ב – 1972).
13. היתר כניסה כללי זה הותלה בהוראה בדבר התלית היתר כניסה כללי (תושבי אזורים מוחזקים) (מס' 5) (הוראת שעה) (יהודה והשומרון), התשמ"ח – 1988. הוראה מתלה זו, האוסרת על תושבי עזה להיכנס לאיו"ש ולשהות שם ללא היתר אישי ממפקד צבאי או מטעמו, עומדת בתוקף עד היום.
14. מן האמור לעיל עולה כי בהתאם לתחיקת הביטחון השוררת, אזור יהודה והשומרון הינו שטח סגור אשר הכניסה אליו והיציאה ממנו אסורות אלא בהיתר פרטני של מפקד כוחות צה"ל באזור או מי שהוסמך על ידו.
15. בכל הנוגע לרצועת עזה, הרי שכידוע, במהלך החודשים אוגוסט-ספטמבר 2005 יישמה מדינת ישראל את התוכנית להתנתקות מאזור חבל עזה. עם השלמת התכנית ולאחר יציאת אחרון חיילי צה"ל את הרצועה, ביום 12.9.05, הוצא מנשר של מפקד כוחות צה"ל באזור המודיע על סיומו של הממשל הצבאי באזור.

העתקת מקום מגורים מעזה לאיו"ש

16. כמפורט לעיל, שטח איו"ש הוכרז שטח צבאי סגור. לפיכך, כל מי שאינו תושב קבוע באיו"ש נדרש לקבל היתר לכניסה ושהייה באזור. בהתאם לכך, אף העתקת מקום המגורים באופן קבוע מעזה לאיו"ש מחייבת קבלת אישור מפקד כוחות צה"ל באיו"ש, על-פי בקשה לשינוי מען שמעבירה הרשות הפלסטינית בשם התושב.

17. אשר על כן, מי שהותרה כניסתם לאיו"ש וביקשו להעתיק את מקום מגוריהם באופן קבוע לתחומי איו"ש נדרשו לקבל את אישור המשיבים לכך, ורק לאחר שניתן אישור זה, התגבשה, למעשה, העתקת מקום המגורים, והשהייה הקבועה באיו"ש הפכה לחוקית.
18. תוקפו של היתר מעבר שניתן למי שאינם תושבי איו"ש ואשר המפקד הצבאי החליט לאשר את **ביקורם באיו"ש לצורך מטרה זו או אחרת**, פג בתום תוקף ההיתר, או כאשר מומשה המטרה שלשמה ניתן ההיתר וכן כאשר הוטל סגר. במועד זה נדרש התושב שהחזיק בהיתר לשוב לאזור שממנו הגיע ושהותו באיו"ש לא הותרה עוד. **ביטול היתר המעבר לא חל כמובן על מי שהמפקד הצבאי אישר את העתקת מקום מגוריו לאיו"ש, שאז הפך הוא לתושב קבע באיו"ש והדבר נרשם אף במרשם האוכלוסין של האזור.**
19. הסכם הביניים בין ישראל לבין אש"ף לא שינה מצב עניינים זה. הסכם הביניים עוגן בתחיקת האזור במנשר בדבר ישום הסכם הביניים (יהודה ושומרון) (מס' 7), התשנ"ו – 1995.
- סעיף 6 למנשר קובע, כי מפקד כוחות צה"ל באזור יוסיף להיות בעל כוחות ותחומי אחריות, בין היתר, בתחומי האחריות שלא הועברו למועצה. **עוד קובע סעיף 6 למנשר כי קביעת מפקד כוחות צה"ל כי כוחות ותחומי אחריות מוסיפים להיות בידו תהיה מכרעת לעניין זה.**
20. הסכם הביניים אינו מתייחס באופן ישיר לשאלת המעבר בין האזורים לצורך השתקעות (ישנה התייחסות לצד הטכני של המעבר בין עזה לאיו"ש, קרי המעבר הבטוח). **פרשנות המפקד הצבאי את ההסכם הייתה והינה כי הסמכות לאשר השתקעות קבע באיו"ש נתונה בידו, כפי שהיה טרם כניסת הסכם הביניים לתוקף.** פרשנות זו הוצגה לצד הפלסטיני מייד עם יישום ההסכם וכך פעלו הצדדים באופן שוטף עד ספטמבר 2000. בכל אותן שנים נהגה ישראל לאשר, בהתאם לבקשות שהועברו מטעם הרשות הפלסטינית, ובהעדר מניעה ביטחונית, העתקת מקום מגורים והשתקעות באיו"ש. במקרים בהם הייתה מניעה ביטחונית לא אושרה מדינת ישראל את העתקת מקום המגורים ואת ההשתקעות באיו"ש.
- כמו כן, בספטמבר 2000, נוכח פרוץ האירועים הביטחוניים, הפסיקה ישראל לאשר מעבר של פלסטינים מעזה לאיו"ש וכן העתקת מקום מגורים לאיו"ש, למעט במקרים חריגים והומניטאריים.**
21. אשר על כן, דרישת המשיבים כי העתקת מקום מגורים מעזה לאיו"ש תיעשה רק באישורם איננה דרישה חדשה. כך נהגו המשיבים מזה שנים, לפני כניון הסכם הביניים, ואף לאחר כניונו של הסכם זה, בתיאום עם הרשות הפלסטינית.

22. נוכח האמור לעיל, אין כל פגם בעמדת המשיבים שלפיה נדרש אישורם להעתקת מקום מגורים מעזה לאיו"ש, וכי בלא אישור זה ההשתקעות באיו"ש הינה שלא כדין. המשיבים מוסמכים לאשר או לסרב לאשר העתקת מקום מגורים, וסמכות זו אף הופעלה במשך השנים שקדמו להסכם הביניים עם הרשות הפלסטינית ובמשך השנים שמאז כינונו של הסכם הביניים בתיאום עם הצד הפלסטיני, כמפורט לעיל.

העותרים, כאמור, אינם תוקפים עמדתם זו של המשיבים בצורה הזיתית על דרך של בקשת טען בעניין זה, אך נזכיר שוב, כי הסעד המרכזי "האמיתי" המבוקש בעתירה הוא למעשה העתקת מקום מגוריה של העותרת לאיו"ש.

23. בשולי הדברים נזכיר, כי עמדתם של העותרים גורסת כי איו"ש ורצועת עזה הן יחידה טריטוריאלית אחת, ולפיכך יש להתייחס לשני האזורים כאל שטח אחד. על כן, לשיטתם של העותרים תושב עזה כלל אינו נזקק להיתר לשם מעבר לאיו"ש או השתקעות שם. לטיעוניהם אלו לא היה מקום אף לפני יישומה של תכנית ההתנתקות, אולם עתה, משהשתנה המצב המשפטי ברצועת עזה בצורה מהותית, ברי כי טיעוניהם אלה של העותרים ודאי אינם תקפים עוד.

24. לא למותר לציין, כי כיום, לאחר יציאת כוחות צה"ל מרצועת עזה, אין ישראל שולטת עוד בגבול בין רצועת עזה למצרים, ולפיכך אין היא שולטת עוד למעשה על כניסה של אנשים וכן אמצעים כאלה ואחרים לעזה. קבלת טענה לפיה אין ישראל רשאית למנוע מעבר עזתים לאיו"ש והשתקעותם שם כרוכה בסיכונים מרחיקי לכת, במישור הביטחוני והמדיני כאחד.

בנסיבות הללו, סבורים המשיבים כי למפקד הצבאי של אזור יהודה והשומרון נתון שיקול דעת רחב בהחלטה על מתן כניסה לאלו שאינם תושבי אזור יהודה והשומרון הרשומים לשטח האזור. הדברים נכונים מכוח קל וחומר, כאשר מדובר בבקשה להשתקעות באיו"ש.

25. עוד נציין, כי סוגיה זו של שינוי מען מעזה לאיו"ש (ואיחוד משפחות באזור) כרוכה בטבורה במערכת היחסים המדינית בין ישראל לבין הרשות הפלסטינית. רוצה לומר: אופן יישום הסכם הביניים הינו שאלה מדינית, כאשר הסכם הביניים כשלעצמו אינו מצמיח זכויות לפרטים מכוחו (השוו: פסק דינו של כבי' השופט זמיר בבג"ץ 2829/96 סמהדנא נ' מדינת ישראל, תקדין 2)96, 36; החלטתו של כבי' הנשיא ברק בדנג"ץ 5744/96 קראדה נ' שירות בתי הסוהר, תקדין 3)96 (1312; פסק דינה של כבי' השופטת דורנר בבג"ץ 8012/98 עתד נ' ראש ממשלת ישראל, תקדין 1)99 (494).

26. מכל מקום, כאמור לעיל, מברור שנערך על-ידי המשיבים, ובהתאם לנתוני המערכת הממוחשבת שבפניהם, הרי שבנסיבות עניינם של העותרים, כלל לא הועברה אל המשיבים כל בקשה מטעם הרשות הפלסטינית בדבר שינוי מענה של העותרת לאיו"ש.

בנוסף, הרי שכלל שסבורים העותרים כי עניינם הוא עניין הומניטארי מיוחד, הרי שאף לא הועברה מהצד הפלסטיני בקשה כאמור.

לפיכך, ומשלא התקיים תנאי ראשוני ומקדמי זה, הרי שדין העתירה דן, להידחות על הסף מן הטעם הזה.

לעניין זה ראו, בשינויים המחויבים, פסק דינו של בית המשפט הנכבד בבג"ץ 4332/04 עודה נאנסי נ' מפקד כוחות צה"ל (טרם פורסם), מיום 20.5.04, שם נדחתה על הסף עתירה שעסקה בסוגיה של מתן רישיונות ביקור באיו"ש. בית המשפט קבע שם, כדלקמן:

"מתגובת המדינה לעתירה עולה כי העותר 3 נכנס לאזור ביום 23.3.00 על סמך רישיון ביקור לשלושה חודשים, ומאז פקע הרישיון שוהה הוא באזור ללא רישיון כלשהו. עוד עולה מתגובת המדינה כי במשרדי התיאום והקישור הישראליים לא התקבלה כל בקשה לאיחוד משפחות בעניינו של העותר עד לחדש ספטמבר 2000, המועד בו הפסיקה מדינת ישראל לקבל בקשות לאיחוד משפחות בתחומי האזור, כפי שהוסדר עד אז בהסכם הביניים עם הרשות הפלסטינית.

לאחר שעיינו בעתירה ובתגובת המדינה לה, שוכנענו כי דין העתירה להידחות על הסף מתמת העדר עילה חוקית להתערבות בית משפט זה בהחלטת המשיב. סעיף 28(11) לחוספת הראשונה לנספח האזרחי להסכם הביניים עם הרשות הפלסטינית (כתבי אמנה 1071, כרך 33, בעמ' 215) קובע כי הסמכות ושיקול הרעת ביחס להעברת בקשות לאיחוד משפחות בתחומי האזור לידי הצד הישראלי נתונים לרשות הפלסטינית, והיא המחליטה אם להעניק היתר לישיבת קבע, בכפוף לאישורה של מדינת ישראל. לאור המצב המדיני-בטחוני השורר באזורנו מאז ספטמבר 2000, הושבתה פעילות מנגנון זה שהיה קבוע בסעיף ואין מועברות על-ידי הרשות בקשות לאיחוד משפחות בשטחי האזור. מכל מקום, גם אם הוגשה בקשה כאמור לרשות הפלסטינית עובר לספטמבר 2000, כפי שטוענים העותרים, הרי שבקשה כזו לא נמסרה לאישור השלטונות בישראל, ממילא לא יכול היה המשיב לטפל בעניינם של העותרים ולכן לא הונח יסוד להתערבותו בהחלטה לגרש את העותר 3 מהארץ".

[ההדגשות הוספו, ה.ג.].

עוד ראו, בשינויים המחויבים: בג"ץ 7607/05, ג'מאל מוסטפא יוסף עבדאללה (חוסין) נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, תק-על 2005(4), 2859, ובג"ץ 4332/04 עודה נאנסי נ' מפקד כוחות צה"ל (טרם פורסם).

כן ראו, פסק דינו של כב' השופט רובינשטיין בבג"ץ 8881/06 נאגח נ' המנהל האזרחי ביהודה ושומרון (טרם פורסם – ניתן ביום 1.3.07), כדלקמן:

"אין בדינו להיעתר לעתירה. כנודע, אין דרכו של בית משפט זה להתערב במדיניות שנוקטת הממשלה על פי המצב

הביטחוני והתפתחות היחסים בין הרשות הפלסטינאית למדינת ישראל, באשר לבקשות החזרת תושבות או בקשות איחוד משפחות הנוגעות לאיזור (בג"ץ 2231/03 עבד רבו נ' מפקד הטיבת בנימין (טרם פורסם) (השופטת פרוקצ'יה). בית משפט זה אף הדגיש לא אחת, כי "כל עוד לא סיימה הרשות הפלסטינאית את הטיפול בבקשות מן הסוג שהגיש העותר, וכל עוד לא הועברו הבקשות לאישורה של ישראל - אין מדינת ישראל בת-דברו של העותר וכל טרזניה בעניין זה יש להפנות אל הרשות הפלסטינאית" (בג"ץ 6788/02 קיבאנה נ' מפקד כותות צה"ל (טרם פורסם) (השופטת תיזת)). העותר טוען, כי הבקשה שהגיש להשבת תושבותו טופלה על-ידי הרשות הפלסטינאית, והועברה לרשויות הישראליות, שם הוקפא הטיפול בה; אך העותר לא הוכיח את טענתו זו; בתגובת המשיב הודגש כי בקשה בעניינו של העותר לא הועברה לידי מידי הרשות הפלסטינאית, ואף לא טופלה בידי הועדה המשותפת. אכן, המדובר בסיטואציה מתמשכת, של מערכת יחסים בעייתית - לשון המעטה - בין ישראל לרשות הפלסטינאית, אך ישנם ערוצים זוטרים, כאמור, הפועלים לפי הצורך; ומכל מקום אין מצב דברים זה הוכח לפתחה של ישראל, ואין בידי בית משפט זה להתערב בו או לשנותו, למעט שיג ושיח עם הרשויות במקרים הומניטריים קשים במיוחד".

[ההדגשות הוספו, ה.ג.]

לסיכום

27. סוף דבר, המשיבים אינם מתנגדים לסעד "המפורש" המוצג בעתירה, קרי: אינם מתנגדים, לפני משורת הדיון, לאפשר את מעברם של העותרים 1-3 מרצועת עזה לאיו"ש לצורך השתתפותם בטקס הכלולות של העותרת 1, וזאת בתנאי שיתחייבו - כולם - לשוב לרצועת עזה עם תום הטקס ובכפוף להפקדת ערובה בסך 20,000 ש"ח מטעמם, לשם הבטחת חזרתם כאמור.

המשיבים מתנגדים לסעד הנוסף הנגזר מהמבוקש בעתירה, אף שאיננו מתבקש במפורש - לאפשר לעותרת להעתיק מקום מגוריה מעזה לאיו"ש - הן עקב חוסר ניקיון הכפיים שבאי-הצגתו של סעד זה במפורש בעתירה, הן עקב אי-מיצוי הליכים בעניינו של הסעד הזה, והן לגופם של דברים.

לאור כל האמור לעיל יתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה - על-הסף ולגופה.

היום, ל' בניסן תשס"ח

5 מאי 2008

הילה גורן, עו"ד
פרקליטות המדינה